

1

Noah

Een paar maanden geleden

Boos gooide ik mijn jas op de kapstok in de gang. Ik keek in de spiegel en herkende mezelf gewoon amper. Mijn hoofd was rood van woede en mijn hart ging als een bezetene tekeer. Aan mijn ringvinger zag ik mijn trouwring glinsteren, die ik met een snelle beweging van mijn vinger trok en zonder pardon op de grond liet vallen.

Met grote passen liep ik naar de keuken, waar ik een flesje bier uit de koelkast pakte en mezelf in de stoel bij het raam liet ploffen, waar ik mijn hoofd in mijn handen liet vallen.

Hoe kon ze dit doen? Twintig jaar getrouwd... zoveel meer jaren samen en nu ging ze ervandoor met hém? Na al die jaren was uitgerekend hij degene met wie ze verder wilde? Ik had het kunnen weten toen Ava naar Italië afreisde om die klootzak te zoeken. Ik wist gewoon dat hij meteen terug zou komen als hij zou weten dat hij nog een kans bij Rosie zou maken.

Al hoopte ik stiekem dat ze na al die jaren, misschien eindelijk voor mij zou kiezen.

Ik nam een slokje uit het flesje en liet mijn hoofd achterovervallen. Wie hield ik voor de gek? Het ging al jaren niet goed tussen ons, met als grote klapper het overlijden van Nolan. Door onze drukke levens, elk een eigen bedrijf en weinig vrije tijd leefden we al jaren langs elkaar heen. Maar toch had ik gehoopt en ergens ook verwacht dat we voor altijd bij elkaar zouden blijven. We waren getrouwd met één doel en dat was elkaar gelukkig maken, voor de rest van ons leven. Hoe kon ze dat nou allemaal weggooiën... Voor hem?

Ik nam nog een slok en zette het flesje op het bijzettafeltje, waarna ik voor het raam ging staan. Ik had vrij genomen om naar haar toe te gaan. Ik voelde me verschrikkelijk schuldig dat ze in die kliniek zat, maar ik zag haar wel grote stappen maken en flink vooruitgaan, dus ik probeerde me over die schuldgevoelens heen te zetten. Ik kocht de grootste bos rode rozen die ik kon vinden en reed twee uur naar de kliniek om haar te verrassen, om er vervolgens achter te komen dat ze uitgecheckt was. Ze gaven me het adres waar ze naartoe was gegaan en tot mijn verbazing zag ik dat het aan de andere kant van de stad was.

Een beetje geïrriteerd stapte ik weer in de auto en gooide de bos rozen achterin. Veel te hard reed ik over de snelweg terug naar de stad. Ik zocht en vond het adres. Het betrof een klein huisje aan de rand van de stad, waar twee auto's op de stoep stonden. Toen ik voor de voordeur stond hoorde ik gelach, en dat maakte me alleen maar bozer. Verblind door woede bonsde ik op de deur en meteen zag ik haar door het raampje naar de gang komen, met een geschrokken gezicht, alsof ik de laatste was die ze hier verwachtte.

‘Verdomme, Roos. Ik kom naar die kliniek om je te verrassen, om mijn excuses aan te bieden en ze zeiden dat je gister naar huis bent gegaan. Wat bezielt je dat je dat niet hebt gezegd? En wiens huis is dit?’

‘Noah, niet boos worden...’ zei ze zachtjes.

Verbaasd keek ik haar aan. Boos? Dat was ik al. Woedend was ik. Hoe kon ze nou zomaar weggaan zonder iets te zeggen?

‘Hoezo? Wat is er aan de hand, Roos? Wat...’

Ze zuchtte diep en wenkte me mee te komen naar de woonkamer, waar ik hem zag. Voor het eerst na lange tijd zag ik hem weer, en meteen snapte ik wat er aan de hand was.

Hij probeerde me te sussen, maar dat lukte niet. Ik was zo boos dat ik niet eens hoorde wat hij zei en hem zonder pardon in zijn gezicht sloeg. Wat er daarna gebeurde... Ik herinner me alleen het geschreeuw. Ongeveer alles wat me de laatste twintig jaar dwars had gezeten, kwam eruit, en toen ik daarmee klaar was richtte ik me op Ava, die het ook moest ontgelden.

‘Jij bent degene die hierachter zit, dit was de reden dat je naar Italië ging, hè? Om hem op te halen en over te halen je moeder en mij uit elkaar te halen.’

‘Denk je dat nou echt? Jezus, pap, nee! Ik ging alleen maar naar Italië om antwoorden te zoeken, antwoorden die jij me niet wilde geven. Dat ze elkaar weer gevonden hebben, is een mooie bijkomstigheid.’

‘Meen je dat nou serieus, Ava? Je moeder en ik hadden een goed huwelijk, we hielden van elkaar en...’

‘Noem je dat een goed huwelijk? Nou, als dat een goed huwelijk is, dan ga ik nooit trouwen. Pap, jullie maakten

elkaar diepongelukkig. Je was er nooit voor haar, voor ons. Als we je in het weekend zagen, was het al veel. En na de dood van No...'

'En waarom was dat zo? Ik werkte zoveel om jullie alles te kunnen geven. Zodat jullie in een mooi huis konden wonen, alles konden krijgen wat jullie wilden hebben, en jij die verrekte studie kon gaan doen die me handen vol geld heeft gekost.'

'Wauw, pap. Het spijt me dat ik wilde studeren. Moet ik je eraan herinneren dat jullie aanboden die studie te betalen? Ik heb zelfs gevraagd of ik niet beter kon gaan werken voor het geld.'

'Je bent een ondankbaar kreng, Ava. Ik heb alles voor je gedaan en dit is mijn dank? Dat je naar het buitenland gaat om een andere vent voor je moeder te halen? Ik sta nog steeds achter wat ik laatst zei, je bent mijn dochter niet meer. Je bent een schande voor onze familie.'

'Noah, dat kun je niet maken. Ze is je dochter,' zei Logan.

'Ja, en? Wat hebben jullie daar gedaan dat ze ineens zo dol op je is? Heb je ook aan mijn dochter gezeten? Mijn vrouw wilde je niet, dus nu pak je haar maar af?'

Ik zag dat er iets knapte bij Logan. Dat ik deze keer echt te ver was gegaan. Dat ik hem echt gekwetst had... Maar het kon me niet schelen.

'Noah, stop!' zei hij woedend.

'En anders? Moet ik weer boos op je worden? Net zo lang tegen je schreeuwen tot je hart het weer begeeft? Ik wou dat je toen dood was gegaan.'

En dat was de druppel. Ik weet niet meer wie er begon, maar voor ik het wist lagen we op de grond te vechten en moesten we uit elkaar getrokken worden door de politie.

Logan werd in de boeien geslagen en afgevoerd, terwijl ik grinnikend het bloed van mijn lip depte met de gescheurde mouw van mijn jas.

Ik wilde me net omdraaien naar Rosie om tegen haar te zeggen dat ik voor haar naar de kliniek was gekomen, dat het vanaf nu beter zou worden, toen ik haar stem hoorde.

‘Hoe kun je, Noah?’

‘Sorry, wat? Wat heb ik nou weer verkeerd gedaan?’

‘Hoe kun je? Hij is je broer! Hoe kun je dat tegen hem gebruiken?’

‘Wat nou? Als hij toen dood was gegaan, hadden we een heleboel ellende niet gehad. Dan waren wij gewoon gelukkig getrouwd geweest en dan had je ook niet naar die vreselijke kliniek hoeven.’

‘Serieus, Noah? Als hij toen dood was gegaan, dan had je geen broer meer, dan hadden we Nolan nooit gehad. Dan...’

‘Hoezo? We hebben Nolan nu toch ook niet meer?’

Ik hoorde het mezelf zeggen en ik wist dat het fout was. Dat ik dat nooit had mogen zeggen. Het stomme was dat ik het ook niet zo voelde. Nolan was mijn zoon en ik miste hem verschrikkelijk. Wat bezielde me om hem hierbij te halen?

Ik zag aan haar gezicht dat ik te ver was gegaan, dat ik dit niet goed kon maken. Ze balde haar vuisten en trilde van woede.

‘Rosie, dat had ik niet moeten zeggen. Ik...’

‘Eruit, Noah.’

‘Maar ik... Rosie... Ik hou van je. Ik...’

‘Rot op! Of ik bel de politie om je eruit te gooien.’

Ik probeerde haar hand te pakken, maar ze trok hem weg en barstte in tranen uit.

‘Rosie, kom met me mee. We kunnen dit uitpraten. We hebben al zo ontzettend veel overwonnen, dit lukt ons ook.’

Ze leek heel even te twijfelen, het was alsof er een herinnering boven kwam drijven. Maar uiteindelijk rechte ze haar rug en schudde ze haar hoofd.

‘Nee. Het is genoeg, Noah. Het werkt al jaren niet meer tussen ons, en sinds Nolan... sinds het ongeluk... Ik ken je gewoon niet meer. Je liet me vallen in de periode dat ik jou het meest nodig had. Toen ik zo graag wilde dat de rest van ons gezin bij elkaar bleef...’

‘Rosie...’ zei ik zachtjes met trillende stem.

‘Nee, Noah. Ik kan dit niet meer. Ik wilde voor het ongeluk al bij je weggaan... Maar ik wilde niet nog meer mensen verliezen. Toen je Ava sloeg, besepte ik iets wat ik eigenlijk al heel lang wist. Ik was je al kwijt. We zijn elkaar kwijtgeraakt, en ik denk niet dat we elkaar ooit terug zullen vinden.’

Ik slikte en veegde met een boos gebaar een traan van mijn wang.

‘En nu? Ga je terug naar hem? Doe niet alsof het je niet allemaal om hem te doen is, Rosie!’

‘Wat ik ga doen, gaat je helemaal niets aan, Noah. Maar ja, ik ga terug naar hem. Ik hoop dat je ons de kans geeft om als hij weer vrij is eindelijk samen iets op te bouwen. Want sorry hoor, maar ik denk dat we dat nu wel verdiend hebben.’

‘Dus dit is het dan? Je gaat bij me weg?’

‘Ja, ik ga de scheiding aanvragen en deze keer zet ik door. Ik kan dit niet meer, Noah... Ik wil dit niet meer. Geloof

me, je denk nu misschien van niet, maar het wordt echt beter. Het is beter zo.'

Ik zuchtte en keek naar Ava.

'Gefeliciteerd, Ava, je hebt eindelijk je zin. Ik hoop dat je beseft wat je gedaan hebt.'

Zonder nog iets te zeggen ging ik weg.

En hier stond ik dan. In mijn eentje, voor het raam van het huis waar we ooit zo gelukkig waren geweest. Ik deed mijn best om mijn tranen in te houden, maar het lukte niet. Hoe moest ik verder zonder haar?

Ik veegde een traan van mijn wang en wilde net het flesje bier weer oppakken, toen ik de deurbel hoorde... Wie kon dat nou zijn?

2

Ava

Een paar seconden keek ik haar verbijsterd aan, tot ik ineens in lachen uitbarstte.

‘Ja, grappig hoor, mam. Wat heb jij gedronken?’

Ze zuchtte diep en probeerde mijn hand vast te pakken, die ik boos wegtrok.

‘Ava, het is waar. Je vader leeft nog... Ik maak geen grapje.’

Ik zag aan haar serieuze blik dat ze inderdaad geen grapje maakte, maar toch geloofde ik haar niet.

‘Dat kan helemaal niet. We hebben hem begraven, weet je nog? Of nou ja, wat we van hem teruggevonden hebben. Papa kan niet leven, dat kan niet...’

‘Ava...’

Boos stond ik op van de bank en ik liep bij haar weg. Dit kon niet... Dit kon niet waar zijn, want hij was al maanden weg en iedereen zei dat hij dood was. Er waren onderzoeken geweest, alle onderzoeken waren afgerond en iedereen zei dat hij absoluut niet meer in leven kon zijn. Dat kon gewoon niet. Ik geloofde het niet. Hij was dood... Toch?

Ik ging bij het keukenraam staan en keek naar de tuin. Het was donker. Ik was net terug uit New York, waar ik maanden was ondergedoken omdat ik te bang was om naar huis te gaan. Eindelijk had ik de moed gevonden om terug te gaan en het eerste wat ik hoorde was dat mijn vader, wiens huis ik had zien afbranden, wiens kist ik in de grond had zien staan en om wie ik talloze keren had gehuild, helemaal niet dood was.

‘Ava...’

Ik voelde dat mijn moeder achter me was gaan staan, maar ik kon het even niet hebben. Hoe kon ze deze bom nou droppen nu ik na maanden eindelijk weer thuis was? Het was midden in de nacht en ik was doodmoe. Ik snapte er helemaal niets van... Het was gewoon onmogelijk dat hij nog zou leven.

‘Hoe weet je dat?’ vroeg ik zachtjes.

‘Noël belde...’

‘Wat?’ zei ik kwaad. ‘Dat meen je niet, hè? Heb je contact met Noël? Heb je enig idee wat die man heeft gedaan? En wat heeft hij te maken met de dood van papa?’

‘Ava, nee... Ik...’ ze zuchtte en veegde een traan van haar wang. Die traan maakte op dit moment geen indruk op me, omdat ik veel te boos was.

‘Wat is hier aan de hand?’

Ik keek op en zag Logan staan, die overduidelijk wakker was geschrokken van mijn geschreeuw.

‘Waarom vertel jij het niet, mam? Of weet hij het ook nog niet?’

Logan kwam naar me toe en zuchtte. Hij probeerde me een beetje te kalmeren. Maar het lukte niet, ik werd alleen maar bozer. Hoe konden ze contact hebben met de man

die ervoor had gezorgd dat ik maanden niet naar huis had gedurfd?

‘Zo zit het helemaal niet, Ava. Hij belde, en zei dat je vader nog leefde... Of nou ja, hij vroeg wat Noah van onze verloving zou vinden, en toen ik zei dat Noah dood was... Hij ontkende het. Hij zei dat we daar maar niet zo zeker van moesten zijn.’

Verbijsterd keek ik hen aan. Waarom vertelden ze me dit? Het waren allemaal leugens, het was een spelletje van Noël, dat kon niet anders.

‘Ik geloof jullie niet. Het kan niet... Waar moet hij zijn dan? Hij gaat toch niet zomaar weg? Zo is pap niet. Hij zou misschien weggaan bij ons, maar hij zou nooit zijn werk in de steek laten...’

‘We weten het niet, Ava. We gaan het allemaal uitzoeken, kalmeer een beetje... Het komt goed.’

Die woorden maakten me nog bozer. Het kwam goed? Hoe konden ze dat nou zeggen?

‘Het komt goed? Als pap weg is, dan wordt hij door iemand vastgehouden. Al maanden! Hoe moet het dan ooit nog goed komen met hem? Wie weet wat ze met hem gedaan hebben, of wat ze met hem doen. Hoe kan het dat jullie het niet wisten?’

Ik voelde mijn hart tekeergaan en ik wist niet waar ik het zoeken moest. Hoe konden ze niet door hebben gehad dat hij nog leefde? Er waren zoveel onderzoeken geweest, ik had zo vaak gezegd dat het niet klopte, dat ik voelde dat er iets niet klopte. Hoe kon het dat ze er zo makkelijk van uit waren gegaan dat hij dood was, terwijl ze niet eens een lichaam hadden gevonden?

‘Ava...’ zei Logan zachtjes, in een poging me te kalmeren.

‘Nee... NEE! Ik heb zo vaak gezegd dat het niet klopte! Dat het niet goed voelde! En jullie zeiden dat er niks aan de hand was. Dat hij er echt niet meer was. Hoe konden jullie daar zo zeker van zijn, als jullie helemaal geen bewijs hadden dat hij dood is?’

‘Ava... Ga nou even rustig zitten. Dan hebben we het erover. Wij weten niets meer dan jij... Noël belde je moeder gisteravond en we hebben het alleen nog maar aan Alma verteld. Daarna belde jij en...’

‘Dus ze zijn hem nu aan het zoeken?’

Ik zag dat ze elkaar aankeken en hun schouders ophaalden.

‘Eh... Nee, nog niet. Ze weten niet waar...’

Verbijsterd keek ik hen aan en ik schudde mijn hoofd. Hoe konden ze hier nou zo licht over doen? Hoe konden ze gewoon gaan liggen slapen terwijl mijn vader weet ik veel waar lag weg te rotten? Misschien lag hij wel ergens in een greppel, of erger...

‘Ik moet weg...’ zei ik zachtjes en ik liep tussen hen door naar de bank, waar mijn spullen stonden.

‘Ava, nee! Alsjeblieft. Ga niet weer weg. Dat kan ik niet aan...’

Ik keek mijn moeder aan en zuchtte.

‘Waarom vertelde je het, mam? Waarom liet je me hier niet gewoon buiten tot je nieuws over hem had?’

‘Ik...’ stamelde ze.

‘Dat dacht ik al,’ zuchtte ik en ik trok snel een warme trui aan. Ik propte de rest van mijn spullen in mijn tas en hoorde hoe mijn moeder begon te huilen.

‘Ava, dit kun je niet maken. Ga alsjeblieft niet weer weg. Waar wil je naartoe op dit tijdstip?’ vroeg Logan, terwijl

hij zijn best deed om mijn moeder een beetje te kalmeren.

‘Kan me niet schelen. Alles is beter dan hier.’

Ik trok snel mijn schoenen aan terwijl ik het gesnik van mijn moeder probeerde te negeren. Ik snapte ook niet zo goed waarom ik nou zo boos op hen was. Zij konden er toch niets aan doen dat mijn vader wel bleek te leven? Ik zuchtte en pakte mijn jas. Nee, ze konden er niets aan doen. Als hij leefde, was ik daar heel blij mee. Maar waar ik wel boos over was, was dat ik zo vaak had gezegd dat het niet klopte. Zelfs tijdens de begrafenis had ik gezegd dat het niet goed voelde, dat het niet klopte, en iedereen zei dat ik me eroverheen moest zetten en dat ik verder moest gaan... Als ze toen naar me hadden geluisterd, waren ze misschien gaan zoeken en hadden ze hem misschien al gevonden.

Ik zuchtte en keek hen nog even aan. Toen liep ik zonder gedag te zeggen de deur uit... De donkere nacht in.

3

Noah

Met een zucht liep ik naar de voordeur. Wie kon er nu langskomen? Als er iets was waar ik geen behoefte aan had, dan was het wel gezelschap. Ik keek door het raam en zag dat er een zwarte auto achter de mijne stond. Ik opende zonder te twijfelen de deur.

‘Noël... We hadden geen afspraak, toch? Ik ben mijn agenda op kantoor vergeten, dus ik...’

Hij kwam een beetje zenuwachtig over en bleef om zich heen kijken, alsof er iets aan de hand was.

‘Nee, we hadden geen afspraak. Kan ik alsjeblieft binnenkomen? Het is heel dringend.’

Ik stapte aan de kant en Noël liep meteen naar binnen. Hij ging naar de woonkamer, waar hij voor het raam ging staan en zuchtte.

‘Jullie hebben een prachtig huis,’ mompelde hij.

Ik wist niet wat er met hem aan de hand was. Hij praatte erg snel en was drukker dan anders.

‘Gaat alles goed, Noël? Kan ik iets voor je doen?’

Hij draaide zich naar me toe en haalde een hand door zijn haar.

‘Ik zit flink in de nesten, Noah. Ik heb een opdracht... en ik kan het gewoon niet. Maar als ze erachter komen... Pfff.’

‘Ga eerst even rustig zitten. Wil je een glas water?’

Hij zakte in de stoel en begroef zijn hoofd in zijn handen.

‘Heb je ook iets sterkers?’

‘Ja, komt eraan,’ zuchtte ik.

Ik liep naar de keuken en hield hem in de gaten terwijl hij in zichzelf mompelde. Ik kon er niets van maken wat hij uitkraamde. Snel gooide ik wat ijs in een glas en goot er een beetje cognac bij, die ik eigenlijk bewaarde voor een speciale gelegenheid. Maar ik niets anders in huis.

Snel liep ik terug en gaf hem het glas, dat hij in één keer leegdronk.

‘Wat is er aan de hand, Noël? Kan ik je helpen?’

‘Ik heb je over die deal verteld, toch? Mijn oom... die ook mijn baas is... Als ik een opdracht volbreng, dan laat hij me het bedrijf na. Maar ik kan het gewoon niet. Ik ben heel erg op die persoon gesteld geraakt.’

‘Ja, dat weet ik. Daar heb je mijn hulp voor nodig, toch? Je wilde kijken of je het bedrijf ook zonder voorwaarden kunt opeisen. Maar ik had al gezegd dat dat lastig zal worden.’

Hij zuchtte en trappelde ongeduldig met zijn voeten op de grond. Als ik niet beter zou weten, zou ik denken dat hij iets gebruikt had, zo onrustig was hij.

‘Ja, maar ik kan het echt niet. Ik had altijd een hekel aan hem... maar hij is mijn vriend geworden. Ik ben heel erg op hem gesteld geraakt... Ik kan niet... Als ik hem aan ze uitlever, dan vermoorden ze hem.’

Ik schrok van zijn woorden. Natuurlijk wist ik dat Noël

geen brave jongen was. Al vanaf de eerste afspraak had hij open kaart gespeeld. Maar dat het zo erg was...

‘Zijn er andere mogelijkheden? Ik wil je graag helpen, Noël, maar ik kan niet in verband worden gebracht met moord, dan raak ik alles kwijt. Ik riskeer al heel veel door je te helpen.’

En dat was ook zo. Toen ik hoorde wat hij wilde, had ik de opdracht eerst willen weigeren. Maar Noël betaalde veel geld, ongeveer het driedubbele van wat ik in vergelijkbare zaken zou krijgen. Ik had bedacht dat ik hierna een tijdje vrij kon nemen om aan mijn huwelijk te werken. Ik had Rosie mee willen nemen op vakantie... Maar dat was niet meer nodig.

‘Ik heb met hem proberen te praten, maar hij is niet voor rede vatbaar... Hij zegt dat ik alles moet doen om hem uit de tent te lokken. Om te zorgen dat hij fouten gaat maken, zodat ik hem kan pakken.’

‘En aan wat voor dingen moet ik dan denken? Wat zou die persoon uit de tent lokken?’

Hij zuchtte diep en schudde zijn hoofd.

‘Hij houdt van iemand... en als ik haar zou ontvoeren, dan... Misschien dat hij haar dan zou willen helpen. Zodat hij overstag gaat. Maar ik kan het niet... Ze... Ik...’

‘Jij houdt ook van haar?’

Hij knikte en trommelde zenuwachtig met zijn vingers op zijn knie.

‘Is het een optie om gewoon uit die wereld te stappen? Je bent nog jong. Je vindt wel iets anders, zodat je gelukkig kunt worden.’

Hij schudde zijn hoofd en keek weer uit het raam, naar de zee, waar de golven woest over elkaar heen beukten.

‘Ik heb maar één optie...’ zuchtte hij.

‘Wat dan? Is die optie beter?’

‘Dan blijft zij gespaard, maar wordt hij hopelijk wel uitgelokt om de held te spelen. Alleen... Het voelt niet goed...’

‘Als het niet goed voelt, dan...’

Nog voor ik mijn zin af kon maken, kwam hij overeind en griste hij het flesje bier van de bijzettafel. Hij zwaaide het boven zijn hoofd en voor ik kon reageren, hoorde ik het met een doffe klap op mijn schedel terecht komen, waardoor ik op de grond zakte.

‘W-wat? Waarom?’ mompelde ik zachtjes.

‘Omdat ik geen andere keuze heb...’ zuchtte hij.

Hij duwde iets over mijn mond, waardoor ik buiten westen raakte en niets meer meekreeg van wat er daarna gebeurde.

Uren later werd ik wakker in een vochtige, pikdonkere ruimte, waar het naar schimmel en nat beton rook. Mijn hele lichaam deed zeer en het voelde alsof ik een enorme kater had. Maar dat was niet het ergste, ik had gewoon geen idee waar ik was en wat ik hier deed. Langzaam druppelden de herinneringen binnen. Noël die zo raar had gedaan en me tegen de grond had geslagen. Ik krabbelde overeind en keek rond in de rechthoekige ruimte, die werd afgesloten met metalen tralies.

‘Hallo?’ riep ik door de gang. ‘Is daar iemand? Laat me eruit!’

Door een klein spleetje in de muur viel wat licht, waardoor ik op mijn horloge kon zien dat er vijf uren voorbij waren gegaan sinds het laatste moment dat ik me herinnerde. Wat was er gebeurd? Waar hadden ze me naartoe gebracht? En de belangrijkste vraag was: waarom?

Ik schreeuwde en maakte zoveel lawaai als ik kon, maar er kwam niemand. Uiteindelijk liet ik me tegen de muur zakken, waarna ik begon te huilen. Waarom moest mij dit overkomen? Alsof vandaag nog niet erg genoeg was geweest. Ik had erge dingen gezegd en was niet altijd een goede man geweest. Maar dit verdiende ik toch niet?

Er gingen uren voorbij zonder dat er iemand kwam. In die uren dronk ik het muffige regenwater dat langs de wanden druppelde en probeerde ik me zo sterk mogelijk te houden, maar dat lukte niet echt. Hoe hard ik ook schreeuwde, er kwam niemand...

Die eerste paar uur waren verschrikkelijk. Ik hield mezelf overeind door aan mijn twee meisjes te denken. Aan Rosie, de vrouw met wie ik al ruim twintig jaar getrouwd was, en aan Ava, mijn prachtige dochter. Daar, in alle eenzaamheid, realiseerde ik me hoe verkeerd ik bezig was geweest. Ik had sinds de dood van Nolan mijn gezin in de steek gelaten. Ik was er niet voor Rosie geweest toen ze me nodig had en daardoor had ik niet alleen haar, maar ook Ava heel erg teleurgesteld. In de afgelopen maanden was ik een waardeloze man en vader geweest, en ik hoopte dat ik ooit de kans zou krijgen om het goed te maken, maar dan moest ik hier eerst uit zien te komen...